

Latvijas Republikas tiesībsargs

Baznīcas iela 25, Rīga, LV-1010, tālr.: 67686768, e-pasts: tiesibsargs@tiesibsargs.lv, www.tiesibsargs.lv

Rīgā

14.10.2024. Nr. 1-6/10

Uz 09.09.2024 1-04.1/297-pav/2024

Latvijas Republikas Satversmes tiesa
tiesa@satv.tiesa.gov.lv

Par pieaicināto personu lietā Nr. 2024-17-03

Tiesībsargs 10.09.2024. saņēma Latvijas Republikas Satversmes tiesas tiesneses Irēnas Kucinas 06.09.2024. lēmumu (turpmāk – lēmums), ar kuru tiesībsargs atzīts par pieaicināto personu lietā Nr. 2024-17-03 “Par Ministru kabineta 2015. gada 15. septembra noteikumu Nr. 524 “Kārtība, kādā nosaka, aprēķina un uzskaita katra dzīvojamās mājas īpašnieka maksājamo daļu par dzīvojamās mājas uzturēšanai nepieciešamajiem pakalpojumiem” 11.2. apakšpunkta (redakcijā, kas bija spēkā no 2015. gada 30. septembra līdz 2021. gada 2. septembrim)¹ atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 105. pantam” (turpmāk - lieta Nr. 2024-17-03). Tiesībsargs uzaicināts līdz 06.11.2024. rakstveidā izteikt viedokli.

Izvērtējot lēmumam pievienoto Vidzemes apgabaltiesas (turpmāk tekstā arī – Pieteicējs) lēmumu lietā Nr. C30733819, CA0091-24/3, ar kuru nolemts iesniegt pieteikumu Satversmes tiesai un Ministru kabineta atbildes rakstu, tiesībsargs, ievērojot Tiesībsarga likumā noteikto kompetenci, sniedz šādu viedokli.

[1] Pirms apstrīdētās tiesību normas atbilstības Satversmes 105.pantam analīzes, tiesībsargs vērš uzmanību, ka 27.03.2024., reģ. Nr. 1-6/4, ir sniegts viedoklis Satversmes tiesai lietā Nr. 2023-46-03 “Par Ministru kabineta 2008. gada 9. decembra noteikumu Nr. 1013 “Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu” (turpmāk – MK Noteikumi Nr. 1013). 19.¹ punkta 1. apakšpunkta (redakcijā, kas bija spēkā no 2013. gada 1. oktobra līdz 2019. gada 21. novembrim) atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 105. pantam. Šajā lietā tika vērtēta ūdens patēriņa starpības sadale tā

¹ Apstrīdētā tiesību norma.

saucamajās dzīvokļu īpašnieku pārvaldīšanā nepārņemtajās dzīvojamās mājās, proti, situācijās, kad dzīvokļu īpašniekiem, kuri nav iesnieguši informāciju par ūdens skaitītāja rādījumu vismaz trīs mēnešus pēc kārtas, varēja tikt aprēķināta pat visas mājas ūdens patēriņa starpība.

Lietā Nr. 2023-46-03, tiesībsargs secināja, ka ar apstrīdēto tiesību normu tika pārkāptas Satversmes 105.pantā aizsargātās personas tiesības uz īpašumu.

[2] Abos Ministru kabineta noteikumos, proti, MK Noteikumos Nr.1013 un MK Noteikumos Nr.524, par ko šobrīd Satversmes tiesā ir ierosinātas un tiek izskatītas lietas, ūdens patēriņa starpības sadale tika noteikta pēc būtības vienādi. MK Noteikumos Nr.1013 tas bija izteikts šādā redakcijā:

“19.¹ Šo noteikumu [19. punktā](#) minēto ūdens patēriņa starpības sadales kārtību nepiemēro, bet ūdens patēriņa starpību sadala atbilstoši atsevišķo īpašumu skaitam starp šādiem dzīvokļu īpašniekiem (ja tādi ir dzīvojamā mājā):

19.¹ 1. kuri nav iesnieguši informāciju par ūdens skaitītāja rādījumu vismaz trīs mēnešus pēc kārtas (**apstrīdētā tiesību norma lietā Nr. 2023-46-03**);

19.¹ 2. kuru atsevišķajos īpašumos ūdens patēriņa skaitītāji nav uzstādīti;

19.¹ 3. kuri atkārtoti nav ļāvuši pārvaldniekam veikt savā dzīvokļa īpašumā esošo ūdens patēriņa skaitītāju pārbaudi, ja pārvaldnieks par šādas pārbaudes veikšanu rakstiski paziņojis vismaz nedēļu iepriekš, nosūtot paziņojumu uz dzīvokļa īpašumu, kurā plānota skaitītāju pārbaude;

19.¹ 4. kuru dzīvokļa īpašumā esošo ūdens patēriņa skaitītāju pārbaudē konstatēts, ka ūdens patēriņa skaitītāji ir bojāti, tie nav noplombēti, to plombējums ir bojāts vai tie nav verificēti triju mēnešu laikā pēc verificēšanas termiņa beigām.”²

Savukārt MK Noteikumos Nr. 524 tas bija izteikts šādā redakcijā:

“11. Šo noteikumu 9. punktā minēto ūdens patēriņa starpības sadales kārtību nepiemēro, bet ūdens patēriņa starpību sadala atbilstoši dzīvokļu, nedzīvojamo telpu un mākslinieka darbnīcu skaitam starp šādiem dzīvojamās mājas īpašniekiem (ja tādi ir dzīvojamā mājā):

11.1. kuri nav iesnieguši informāciju par ūdens skaitītāja rādījumu dzīvojamās mājas īpašnieka noteiktajā termiņā, bet ne mazāk kā trīs mēnešus pēc kārtas;

11.2. kuru dzīvokļos, nedzīvojamās telpās vai mākslinieka darbnīcās ūdens patēriņa skaitītāji nav uzstādīti (**apstrīdētā tiesību norma lietā Nr. 2024-17-03**);

² MK Noteikumu Nr. 1013 vēsturiskā redakcija līdz 2019. gada 21. novembrim.

11.3. kuri atkārtoti nav ļāvuši veikt dzīvoklī, nedzīvojamā telpā vai mākslinieka darbnīcā uzstādīto ūdens patēriņa skaitītāju pārbaudi, ja par šādas pārbaudes veikšanu ir rakstiski paziņots dzīvojamās mājas īpašnieku noteiktajā termiņā, kas nav mazāks par vienu nedēļu, nosūtot paziņojumu uz dzīvokli, mākslinieka darbnīcu vai nedzīvojamo telpu, kurā plānota skaitītāju pārbaude;

11.4. kuru dzīvokļos, nedzīvojamās telpās vai mākslinieka darbnīcās esošo ūdens patēriņa skaitītāju pārbaudē konstatēts, ka ūdens patēriņa skaitītāji ir bojāti vai tie nav noplombēti, vai to plombējums ir bojāts, vai tie nav verificēti triju mēnešu laikā pēc verificēšanas termiņa beigām.”³

Apstrīdētās normas atbilstība Satversmes 105.pantam

[3] Satversmes 105. pants noteic, ka ikvienam ir tiesības uz īpašumu. Īpašumu nedrīkst izmantot pretēji sabiedrības interesēm. Īpašuma tiesības var ierobežot vienīgi saskaņā ar likumu.

Satversmes tiesa, balstoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksē nostiprinātajām atziņām, ir norādījusi, ka Satversmes 105. pants paredz visaptverošu mantiska rakstura tiesību garantiju un neaprobežojas vienīgi ar īpašuma tiesībām. Ar “tiesībām uz īpašumu” saprotamas visas mantiska rakstura tiesības, kuras tiesīgā persona var izlietot par labu sev un ar kurām tā var rīkoties pēc savas gribas. Īpašuma tiesības ietver arī līgumu tiesības ar ekonomisku vērtību.⁴ Par īpašumu var tikt uzskatīti ļoti dažādi prasījumi, proti, tādi prasījumi, kuru izpildi varētu pieprasīt, ja pastāv skaidrs tiesisks pamats. Arī nākotnes ienākumi uzskatāmi par īpašumu tad, ja tie jau ir nopelnīti vai pastāv prasība, kuru var apmierināt.⁵

Tiesībsargs pievienojas Pieteicēja lēmumā lietā Nr. C30733819, CA0091-24/3 norādītajam, ka ar “tiesībām uz īpašumu” Satversmes 105. panta izpratnē saprotamas visas mantiska rakstura tiesības, kuras tiesīgā persona var izlietot par labu sev un ar kurām tā var rīkoties pēc savas gribas. Arī personas naudas līdzekļi ir tiesību uz īpašumu objekts. Normatīvajos aktos noteiktais maksājumu veikšanas pienākums nozīmē mājāsaimniecības lietotāja (īpašnieka) naudas līdzekļu samazinājumu tajā gadījumā, ja viņš nav uzstādījis ūdens patēriņa skaitītāju. Apstrīdētajā normā noteiktais mājāsaimniecības lietotāja pienākums šādā gadījumā samaksāt visas mājas patērētā ūdens starpību no saviem personīgajiem finanšu līdzekļiem samazina attiecīgā mājāsaimniecības

³ MK Noteikumu Nr.524 vēsturiskā redakcija līdz 2021. gada 2. septembrim.

⁴ Satversmes tiesas 2010. gada 20. aprīļa lēmums par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr. 2009-100-03. 8.2. punkts.

⁵ Satversmes tiesas 2015. gada 13. oktobra spriedums lietā Nr. 2014-36-01. Latvijas Vēstnesis, 15.10.2015. Nr.202.

lietotāja īpašumu – naudas līdzekļus. Līdz ar to personas naudas līdzekļi, kuri jāizlieto ar apstrīdēto normu noteikto maksājumu veikšanai, ir uzskatāmi par “īpašumu” Satversmes 105. panta izpratnē, un to aizsardzība ietilpst Satversmes 105. pantā ietvertu tiesību uz īpašumu tvērumā.

[4] Satversmes tiesa ir atzinusi, ka īpašuma tiesības var ierobežot, ja ierobežojumi ir attaisnojami, proti, ja:

- 1) tie ir noteikti saskaņā ar likumu;
- 2) tiem ir leģitīms mērķis;
- 3) tie ir samērīgi.⁶

[4.1] Lietā nepastāv strīds par apstrīdētās normas pieņemšanas vai izsludināšanas atbilstību normatīvajiem aktiem. Tāpat nepastāv strīds par to, vai apstrīdētā norma ir pietiekami skaidri formulēta, lai persona varētu izprast no tās izrietošo tiesību un pienākumu saturu un paredzēt tās piemērošanas sekas. Tādējādi tiesībsargs secina, ka īpašuma tiesību ierobežojums ir noteikts ar likumu, proti, ar MK noteikumiem Nr.524.

[4.2] Satversmes tiesa ir atzinusi, ka ikviena pamattiesību ierobežojuma pamatā ir jābūt apstākļiem un argumentiem, kādēļ tas vajadzīgs, proti, ierobežojumam jābūt noteiktam svarīgu interešu – leģitīma mērķa – labad.⁷ Pienākums norādīt leģitīmo mērķi visupirms ir institūcijai, kas izdevusi apstrīdēto aktu.⁸

Secīgi Ministru kabinets norādījis, ka apstrīdētajā normā ietvertā īpašuma tiesību ierobežojuma leģitīmie mērķi ir:

- 1) aizsargāt katra individuālā dzīvokļa īpašnieka tiesības uz īpašumu (pirmkārt, tiesības neciest naudas līdzekļu, kas ir tiesību uz īpašumu objekts, nepamatotu samazinājumu, otrkārt, tiesības netraucēti saņemt konkrēto pakalpojumu no pakalpojuma sniedzēja);
- 2) nodrošināt no dzīvokļu īpašnieku kopības un pakalpojuma sniedzēja civiltiesiskām attiecībām izrietošo saistību netraucētu izpildi.

Dzīvojamā mājā, kurā ir kopēja ūdensapgādes sistēma ar kopēju mājas ūdens ievadu, pakalpojums tiek sniegts visiem dzīvokļu īpašniekiem kopumā. Visiem dzīvokļu īpašniekiem piegādātā ūdens kopējo apjomu nosaka, balstoties uz dzīvojamās mājas ievadā uzstādītā skaitītāja rādījumiem (komercuzskaites mērāparāts), bet katram atsevišķajam īpašumam piegādātā ūdens apjomu (secīgi

⁶ Satversmes tiesas 2008. gada 22. decembra spriedums lietā Nr. 2008-11-01. Latvijas Vēstnesis, 23.12.2008., Nr. 200

⁷ Satversmes tiesas 2005. gada 22. decembra spriedums lietā Nr. 2005-19-01. Latvijas Vēstnesis, 29.12.2005., Nr. 209

⁸ Satversmes tiesas 2011. gada 25. oktobra spriedums lietā Nr. 2011-01-01. Latvijas Vēstnesis, 28.10.2011., Nr. 171

– katra dzīvokļa īpašnieka maksājamo daļu) nosaka, izmantojot atsevišķajos īpašumos uzstādītos skaitītājus. Tādējādi gan dzīvojamās mājas ievadā uzstādītais skaitītājs, gan arī atsevišķajos īpašumos uzstādītie skaitītāji dzīvojamā mājā veido vienotu uzskaites sistēmu. Lai korekti noteiktu katra dzīvokļa īpašnieka maksājamo daļu, ir būtiski, lai ūdens patēriņa skaitītāji tiktu uzstādīti visos īpašumos.

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesībsargs norāda, ka pamattiesību ierobežojuma mērķis ir pārējo dzīvokļu īpašnieku, kuri ir uzstādījuši ūdens patēriņa skaitītājus, interešu aizsardzība. Vienlaikus, vērtējot Ministru kabineta noteikumu projekta „Kārtība, kādā nosaka, aprēķina un uzskaita katra dzīvojamās mājas īpašnieka maksājamo daļu par dzīvojamās mājas uzturēšanai nepieciešamajiem pakalpojumiem” sākotnējās ietekmes novērtējuma ziņojumu (anotāciju)⁹ secināms, ka tajā ūdens patēriņa starpības jautājums nav akcentēts.

[4.3] Vērtējot pamattiesību ierobežojuma samērīgumu, ir jāpārbauda:

- pirmkārt, vai izraudzītie līdzekļi ir piemēroti leģitīma mērķa sasniegšanai, t.i., vai ar apstrīdēto normu var sasniegt ierobežojuma leģitīmo mērķi;
- otrkārt, vai šāda rīcība ir nepieciešama, t.i., vai mērķi var sasniegt ar citiem, personas tiesības un likumiskās intereses mazāk ierobežojošiem līdzekļiem;
- treškārt, vai rīcība ir atbilstoša, t.i., vai labums, ko iegūst sabiedrība, ir lielāks par personas tiesībām un likumiskajām interesēm nodarīto zaudējumu.

Ja, izvērtējot tiesību normu, tiek atzīts, ka tā neatbilst kaut vienam no šiem kritērijiem, tad tā neatbilst arī samērīguma principam un ir prettiesiska.¹⁰

[4.3.1] Izvērtējot, vai izraudzītie līdzekļi ir piemēroti leģitīma mērķa sasniegšanai, jāatzīst, ka likumdevējs konkrētajā laika periodā izvēloties tieši šādu ierobežojumu, sasniedza leģitīmo mērķi, proti, ar apstrīdēto normu tika noteikts veids, kā noteikt to dzīvojamās mājas īpašnieku apmaksājamo daļu, kuru dzīvokļos, nedzīvojamās telpās vai mākslinieka darbnīcās ūdens patēriņa skaitītāji nav uzstādīti. Tādējādi tika nodrošināta ne tikai iespēja noteikt katra īpašnieka maksājamo daļu par saņemto pakalpojumu atbilstoši faktiski individuālajām vajadzībām patērēto ūdens daudzumu, bet arī nodrošināt savstarpējo saistību izpildi starp dzīvojamās mājas

⁹ [Ministru kabineta noteikumu projekta „Kārtība, kādā nosaka, aprēķina un uzskaita katra dzīvojamās mājas īpašnieka maksājamo daļu par dzīvojamās mājas uzturēšanai nepieciešamajiem pakalpojumiem” sākotnējās ietekmes novērtējuma ziņojums \(anotācija\)](#)

¹⁰ Satversmes tiesas 2002. gada 19. marta spriedums lietā Nr. 2001-12-01. Latvijas Vēstnesis, 20.03.2002., Nr. 44.

īpašniekiem un konkrēto pakalpojuma sniedzēju. Proti, tika noteikts, ka gadījumā, ja dzīvojamā mājā ir tādi dzīvokļu īpašnieki, kuru īpašumos ūdens patēriņa skaitītāji nav uzstādīti, ūdens patēriņa starpību sedz dzīvokļu īpašnieki, kuri nav iesnieguši attiecīgo informāciju par individuāli patērēto ūdeni tā dēļ, ka to īpašumā nav uzstādīti ūdens patēriņa skaitītāji.

Vienlaikus, jāņem vērā, ka normatīvais regulējums paredzēja arī citus gadījumus ūdens starpības sadalei, tātad šis gadījums nebija vienīgais. Arī Ministru kabinets savā atbildes rakstā Nr. 24-TA-1956 norādījis, ka MK noteikumu Nr. 524 11. punktā bez apstrīdētajā normā minētā gadījuma tika paredzēti arī citi gadījumi, kad ūdens patēriņa starpību sadala atbilstoši dzīvokļu, nedzīvojamo telpu un mākslinieka darbnīcu skaitam starp visiem tādiem dzīvojamās mājas īpašniekiem (ja tādi ir dzīvojamā mājā), kuri atbilst 11. punktā ietvertajām pazīmēm.

[4.3.2] Nešaubīgi, ka tas, vai attiecībā uz konkrēto dzīvojamās mājas īpašnieku iestāsies apstrīdētajā tiesību normā paredzētās tiesiskās sekas, ir tiešā veidā atkarīgs no konkrētās personas darbības vai bezdarbības. Tomēr jāņem vērā arī fakts, ka ūdens patēriņa starpība var rasties ne tikai personas darbības vai bezdarbības dēļ. Apskatot tipiskākos ūdens patēriņa starpības rašanās iemeslus jeb kā veidojas ūdens zudums, jāteic, ka tas ir ūdens daudzums, kas nopludināts avārijās, remonta darbos, atšķirīgs skaitītāju verifikācijas laiks, neuzstādīti skaitītāji, atšķirīgi laiki, kad nodoti ūdens skaitītāju rādījumi, faktiski patērētā ūdens patēriņa samazināšana vai nepareiza nolasīšana, ūdens lietošana dzīvokļu krānos ar ļoti mazu caurplūdi / krānu pilēšana, patēriņa skaitītāja nepilnības, dažādu klašu skaitītāju izmantošana vai nepareiza to uzstādīšana, skaitītāju ietekmēšana, aizsērējuši skaitītāji, neliela, bet patstāvīga ūdens aiztecēšana ventiļu un krānu nepietiekama hermētiskuma dēļ.

Tātad, ja personai ir jāapmaksā ūdens patēriņa starpība, kurā ietilpst ne tikai viņa neuzskaitītais ūdens patēriņš, bet arī citu apstākļu dēļ radītais ūdens patēriņš, piemēram, avārijā, remontā un koplietošanas vajadzībām nopludinātais ūdens daudzums, secināms, ka ūdens patēriņa starpības sadales kārtība atsevišķos gadījumos var būt netaisnīga vai nesamērīga. Tā kā visi dzīvokļu īpašnieki kopumā ir atbildīgi par ūdensapgādes sistēmas tehnisko stāvokli dzīvojamā mājā, tad ne vienmēr ir taisnīgi vai samērīgi attiecināt visu ūdens patēriņa starpību uz atsevišķiem dzīvokļu īpašniekiem.

Izvērtējot, vai mērķi varēja sasniegt ar citiem, personas tiesības un likumiskās intereses mazāk ierobežojošiem līdzekļiem, norādāms, ka likumdevējs apstrīdēto tiesību normu ir grozījis, tātad ir secināms, ka mērķi varēja sasniegt arī ar citiem, personas tiesības un likumiskās intereses mazāk ierobežojošiem līdzekļiem.

Satversmes tiesa ir atzinusi, ka saudzējošāks līdzeklis ir nevis jebkurš cits, bet tikai tāds līdzeklis, ar kuru var sasniegt legītīmo mērķi vismaz tādā pašā kvalitātē.¹¹

Proti, kā tas izriet no Pieteicēja norādītā, Ministru kabinets ar 2021. gada 31. augusta noteikumiem Nr. 589 "Grozījumi Ministru kabineta 2015. gada 15. septembra noteikumos Nr. 524 "Kārtība, kādā nosaka, aprēķina un uzskaita katra dzīvojamās mājas īpašnieka maksājamo daļu par dzīvojamās mājas uzturēšanai nepieciešamajiem pakalpojumiem"" ir iekļāvis tajos 11.¹ punktu, kas nosaka formulu, pēc kuras aprēķina maksimālo piegādāto ūdens daudzumu, ņemot vērā attiecīgajā pašvaldībā noteiktās ūdens patēriņa normas, kā arī informāciju par personu skaitu, kuras lieto ūdensapgādes pakalpojumu konkrētajā atsevišķajā īpašumā. Vienlaikus 11.³ punktā noteikts, ka dzīvojamās mājas īpašniekiem aprēķinātais ūdens patēriņš nedrīkst pārsniegt dzīvojamai mājai piegādātā ūdens apjomu.

Pilnveidojot regulējumu, likumdevējs pēc būtības ir atzinis, ka tiesību norma bija acīmredzami nesamērīga. Tiesībsargs pievienojas Pieteicēja secinātajam, ka pastāvēja personas pamattiesības mazāk ierobežojoši līdzekļi, kas šobrīd iekļauti MK noteikumu Nr. 524 redakcijā un stājās spēkā no 2021. gada 3. septembra. Tādējādi līdz ar minētajiem grozījumiem likumdevējs reaģēja uz nesamērīgu pamattiesību ierobežojumu un pilnveidoja to nolūkā līdzsvarot gan visas mājas, gan atsevišķu māsaimniecību lietotāju tiesības. Papildus tam akcentējams, ka tiesībsargam nav izprotams, kādēļ pēc MK Noteikumu Nr.1013 tiesiskā regulējuma pilnveides 2019.gada novembrī, to papildinot ar formulu par maksimālo piegādāto ūdens daudzumu, netika veikti grozījumi arī pēc būtības identiskajās MK Noteikumu Nr.524 tiesību normās, veidojot vienotu pieeju. Tas tika izdarīts gandrīz divus gadus vēlāk.

Proti, vērtējot 2021.gada 31.augusta Ministru kabineta noteikumu Nr. 589 "Grozījumi Ministru kabineta 2015. gada 15. septembra noteikumos Nr. 524 "Kārtība, kādā nosaka, aprēķina un uzskaita katra dzīvojamās mājas īpašnieka maksājamo daļu par dzīvojamās mājas uzturēšanai

¹¹ Skat. Satversmes tiesas 2020. gada 12. februāra sprieduma lietā Nr. 2019-05-01 23. punktu

nepieciešamajiem pakalpojumiem”” sākotnējās ietekmes novērtējuma ziņojumu (anotāciju)¹², secināms - Ekonomikas ministrija ir norādījusi, ka MK noteikumos Nr. 524 ir nepieciešams noteikt analogiski MK noteikumos Nr. 1013 noteikto ūdens patēriņa starpības sadales kārtību, kas nodrošinātu ūdens patēriņa starpības samērīgāku, taisnīgāku sadali starp dzīvojamās mājas īpašniekiem. Lielas ūdens patēriņa starpības gadījumā būtu arī nosakāma ūdens patēriņa starpības daļas, ko piemēro atsevišķam dzīvojamās mājas īpašniekam, aprēķināšanas kārtība, lai atsevišķam dzīvojamās mājas īpašniekam netiktu piemērota visa mājas ūdens patēriņa starpība.

Tā kā tiesībsargs konstatē, ka apstrīdētā tiesību norma neatbilst samērīguma principam, jo pamattiesību ierobežojumu varēja sasniegt ar citiem, personas tiesības un likumiskās intereses mazāk ierobežojošiem līdzekļiem, secināms, ka apstrīdētā norma ir prettiesiska, līdz ar ko nav nepieciešams tālāk vērtēt, vai labums, ko iegūst sabiedrība, ir lielāks par personas tiesībām un likumiskajām interesēm nodarīto zaudējumu.

Ņemot vērā visu iepriekš minēto konstatējams, ka **ar apstrīdēto tiesību normu tika pārkāptas Satversmes 105.pantā aizsargātās personas tiesības uz īpašumu.**

Ar cieņu
tiesībsargs

Juris Jansons

* No 2024.gada janvāra Tiesībsarga biroja gatavotie dokumenti tiek formatēti, ievērojot piekļūstamības prasības personām ar uztveres un redzes traucējumiem.

¹² [Ministru kabineta noteikumu projekta „Grozījumi Ministru kabineta 2015. gada 15. septembra noteikumos Nr. 524 „Kārtība, kādā nosaka, aprēķina un uzskaita katra dzīvojamās mājas īpašnieka maksājamo daļu par dzīvojamās mājas uzturēšanai nepieciešamajiem pakalpojumiem”” sākotnējās ietekmes novērtējuma ziņojums \(anotācija\).](#)